

Arrest

nr. 229 491 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BOURAS
Gebroeders De Cockstraat 2
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BOURAS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X 1978 te Merida in de gelijknamige staat. U woonde de laatste tien jaar voor uw vertrek in de wijk Santa Juana van de stad Merida. Soms verbleef u ook bij uw moeder in de wijk El Campito van Merida. U werkte gedurende de laatste vijftien jaar voor uw vertrek als taalleraar en uw allerlaatste werk was voor het Amerikaanse instituut CEVAM en voor de avondschool Lycee Nocturna de Merida.

In 2003 tekende u een petitie om nieuwe verkiezingen af te dwingen en zo het aftreden te bewerkstelligen van toenmalig president Hugo Chavez. Uw naam kwam op die manier terecht op de Tascon-lijst. Op die lijst staan alle handtekeningen van personen die de petitie ondertekende en die vanaf dan werden beschouwd als tegenstanders van de president en zijn overheid. Het gevolg hiervan was dat u in 2009 extra werken moest uitvoeren aan het gebouw van de school waar u werkte en dit zonder adequate beschermingsmaatregelen. Uiteindelijk werd uw contract in 2009 voor uw werk als leraar in deze school niet verlengd. Daarnaast kon u eveneens geen publieke functies uitoefenen of had u geen recht meer op sociale voordelen. In 2013 werd u door uw school overgeslagen als geschikte kandidaat om een training voor leerkrachten in Cuba te volgen. U ging in 2017 naar uw medische verzekeraar om financiële hulp te vragen voor uw operatie, maar u kon geen beroep doen op een tussenkomst omdat u niet behoorde tot de mensen die deel uitmaakten van het zogenaamde 'revolutionaire proces'. Daarnaast kon u geen beroep doen op het goedkopere voedsel dat tegenwoordig door de Venezolaans overheid wordt verkocht. Tijdens uw dagelijkse leven werd u daarnaast ook uitgescholden of riepen mensen naar u, en dit allemaal omdat uw naam op de Tascon-lijst stond. Tussen augustus 2012 en mei 2016 reisde u al drie keer naar België. U heeft sinds zes jaar een relatie met een Belg. Op 9 mei 2017 werd u aan het gebouw van uw werk voor de instelling CEVAM overvallen door twee mannen op een moto. Naar aanleiding van dit voorval diende u tot tweemaal toe een klacht in bij de politie. Op 29 juli 2017 hoorde u rumoer in de straten rondom uw huis en u keek daarom door het raam naar buiten. Er waren gemaskerde en gewapende mannen bezig met de straten te blokkeren. U herkende één van hen als de man die aan de bushalte staat wanneer u de bus naar uw werk neemt. Hij zei u dat niemand iets had gezien en dat niemand het huis mocht verlaten of betreden. Een dag later was u getuige van enkele colectivo's die protesteers aan het najagen waren en zich op de patio van uw appartementsgebouw begaven. Eén van de colectivo's riep het woord 'sapa', wat verraadster betekent. U veronderstelt dat hij u aanriep aangezien de enige andere bewoners uw oma of van het mannelijke geslacht zijn. U verschool zich in uw appartement en de colectivo zette zijn jacht op de protesteers verder. U vermoedt dat u door deze persoon als verraadster werd bestempeld aangezien u ongeveer anderhalve maand eerder een klacht bij de politie had ingediend tegen één van uw twee overvallers op de moto. Naast voornoemde incidenten wijst u ook op uw medische situatie. U lijdt immers aan een nier- en leverziekte waarvoor u reeds twee operaties onderging in 2013 en de laatste in april 2018. U verliet Venezuela op 16 mei 2018 per vliegtuig en reisde via Spanje naar België waar u op 17 mei 2018 aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 31 juli 2018. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela opnieuw het slachtoffer te kunnen worden van overvallen en geweld. Daarnaast vreest u ook geen gepaste zorgen te kunnen krijgen in Venezuela en bij terugkeer gediscrimineerd te worden door de Venezolaanse overheid omdat u in het buitenland hulp zocht.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw scheidingsdocumenten, uw geboortecertificaat en die van uw zoon, uw diploma, resultaten van uw medische onderzoeken in België, een attest van uw master-opleiding, een geschreven verklaring om uw vraag om internationale bescherming te staven, een facebook-afdruk van één van uw overvallers met commentaren, uw studentenkaart, uw boarding pass, een afdruk van de Maisanta Software met databank van de Tascon-lijst, en medische documenten van u en uw moeder uit Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela opnieuw het slachtoffer te kunnen worden van overvallen en geweld. Daarnaast vreest u ook geen gepaste medische zorgen te kunnen krijgen in Venezuela. Ten derde vreest u bij terugkeer gediscrimineerd te worden door de Venezolaanse overheid omdat u in het buitenland hulp zocht.

Vooreerst moet er worden gewezen op uw vrees om opnieuw slachtoffer te kunnen worden van een overval of van geweld. U verwijst hiervoor op de beroving waarvan u op 9 mei 2017 het slachtoffer werd (notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 29 november 2018, hierna CGVS, p.6). U wordt herhaaldelijk gevraagd wat de aanleiding was en waarom precies u door de twee mannen op de moto werd geïseerd (CGVS p.6-7,9-10). U zegt dat u gewoon naar uw werk bij CEVAM kwam en u alleen was en daardoor een makkelijk doelwit vormde voor de overvallers (CGVS p.6). U verklaart verder dat zulke dieven mensen lukraak uitkiezen en het eerste wat ze afnemen is hun gsm (CGVS p.9-10). U bevestigt dat in uw geval de overvallers ook uw gsm wilden en dat het een toevallig incident was (CGVS p.10). Het CGVS trekt de beroving waarvan u het slachtoffer werd op zich niet in twijfel en dat u dit is overkomen is op zich betreurenswaardig, maar het betreft schijnbaar een toevallige gebeurtenis die een jaar voor uw vertrek uit Venezuela plaats had (CGVS p.6). Bijgevolg kan uit dit criminele feit geen gegronde vrees op vervolging of reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Uit deze toevallige gebeurtenis van meer dan een jaar voor uw vertrek kan op zich dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.

Het tweede incident dat u naar voren brengt had 's avonds plaats op 29 juli 2017 (CGVS p.4,10-11). Uw nieuwsgierigheid werd door het rumoer op straat gewekt en u zag dat drie gemaskerde en gewapende mannen de straten aan het versperren waren door het vellen van bomen (CGVS p.4,10-11). U herkende één van deze mannen als de persoon die aan dezelfde bushalte staat te wachten als u (CGVS p.4). U kent zijn naam niet maar u herkende zijn stem en zijn gezicht want hij stond toen dichtbij u (CGVS p.4). Volgens uw bureu is hij een crimineel die mensen beroofde aan de bushalte, hij had u echter nog nooit aangevallen (CGVS p.4). Enkel op die avond toen u hem herkende kwam hij naar u, toonde zijn wapen en zei u dat u niets had gezien en er niemand het huis mocht verlaten of betreden (CGVS p.4). Opnieuw blijkt dat er buiten deze onaangename confrontatie verder niets gebeurde tussen u en deze drie mannen die naar aanleiding van de verkiezingen voor de Grondwettelijke Vergadering (Constituent Assembly) op 30 juli 2017 de straten blokkeerden. Het betreft dus eveneens een onfortuinlijke maar éénmalige en toevallige gebeurtenis die bijna een jaar voor uw vertrek plaatsvond en waaruit geen nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève of de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus afgeleid zou worden.

Het derde en laatste incident gebeurde de dag nadien op 30 juli 2017 waarbij u naar eigen zeggen door een colectivo 'sapa' werd genoemd (CGVS p.4,11). Dat het scheldwoord voor u bestemd was is evenwel een loutere veronderstelling van u. U verklaart immers dat de colectivo u toentertijd niet kon zien aangezien u zich achter het wasgoed verschool (CGVS p.11). Enkel uit het feit dat de man het scheldwoord in de nabijheid van uw huis uitte en omdat 'sapa' een vrouwelijk woord is en de anderen in het huis allemaal mannen en uw oma waren leidt u af dat de man u bedoelde. Dit is niet ernstig. In het tumult van de achtervolging tussen colectivo's en protesteerders kunnen er wel meerdere dingen geroepen zijn. U stelt immers zelf dat er veel lawaai was en dat de ene groep dingen riep en de anderen ook aan het roepen waren (CGVS p.10). Daarnaast kan u het concrete verband tussen het incident met de motorrijders en de colectivo die 'sapa' riep niet aantonen. U gaat ervan uit dat er een verband is tussen uw klacht bij de politie en voornoemde laatste incident waarbij u 'sapa' zou zijn genoemd omdat u geen andere reden kan bedenken waarom de colectivo u zo zou noemen (CGVS p.11). Deze argumentatie kan niet overtuigen. Bovendien deed de colectivo die al dan niet naar u riep verder niets. Hij bleef even staan en liep dan door (CGVS p.10). Verder blijken er gedurende bijna een jaar nadat u 'sapa' werd genoemd en dus tot aan uw vertrek uit Venezuela geen verdere incidenten meer te zijn geweest (CGVS p.4,10-11). In die zin is het verband tussen het door de colectivo geroepen 'sapa' dat volgens u een gevolg is van uw klacht bij de politie louter door u aangenomen, maar zonder duidelijke aanwijzingen daartoe. De afdruk van de facebook-pagina van één van uw overvallers met commentaren die u voorlegt (zie ingediend document nummer 7) wijzigt niets aan voornoemde vaststellingen. Met dit document toont u immers louter aan dat u de identiteit van deze persoon via facebook hebt kunnen achterhalen.

Ten tweede vreest u ook geen gepaste medische zorgen te kunnen krijgen in Venezuela voor uw ziekte. U geeft daarbij aan dat u geen beroep kon doen op uw verzekeringsagent en zo niet kon genieten van een verminderd medisch tarief (CGVS p.15).

U ging in 2017 naar uw medische verzekeraar om financiële hulp te vragen voor uw operatie, maar u kon geen beroep doen op een tussenkomst omdat u niet behoorde tot de mensen die deel uitmaakten van het zogenaamde 'revolutionaire proces' omdat uw naam op de Tascon-lijst staat (CGVS p.15-16). Vooreerst moet er op gewezen worden dat uw vrees niet steunt op de verklaringen die u aflegde op het CGVS. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u niet steeds in staat was om zelf de nodige medische zorgen aan te schaffen. Zo onderging u nog vlak voor uw vertrek in april 2018 een medische ingreep (CGVS p.16). Evenmin draagt u concrete elementen aan waaruit kan opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Venezuela er niet meer in zou slagen de nodige medische zorgen te bekomen.

Ten derde vreest u bij terugkeer gediscrimineerd te worden door de Venezolaanse overheid omdat uw naam op de Tascon-lijst staat en zo als tegenstander van de Venezolaanse overheid wordt gezien. U tekende de petitie om nieuwe verkiezingen af te dwingen in 2003 waardoor uw naam op de zogenaamde Tascon-lijst kwam te staan (ingediend document nummer 6; CGVS p.3). Als gevolg hiervan kende u problemen. Zo moest u in 2009 extra werken uitvoeren aan het gebouw van de school waar u werkte en dit zonder adequate beschermingsmaatregelen (ingediend document nummer 6; CGVS p.3-4). Uiteindelijk werd uw contract in 2009 voor uw werk als leraar in deze school niet verlengd (ingediend document nummer 6; CGVS p.4). Daarnaast kon u eveneens geen publieke functies uitoefenen of had u geen recht meer op sociale voordelen (ingediend document nummer 6; CGVS p.15). In 2013 werd u door uw school overgeslagen als geschikte kandidaat om een training voor leerkrachten in Cuba te volgen (CGVS p.15). Daarnaast kon u geen beroep doen op het goedkopere voedsel dat tegenwoordig door de Venezolaans overheid wordt verkocht (ingediend document nummer 6; CGVS p.15). Tijdens uw dagelijkse leven werd u daarnaast ook uitgescholden of riepen mensen naar u, en dit allemaal omdat uw naam op de Tascon-lijst stond (CGVS p.16). Behalve het ondertekenen van een petitie voor verkiezingen in 2003 ontplooidde u dus nooit enige politieke activiteiten in Venezuela. U nam immers nooit deel aan marsen of protesten en u, noch een familielid van u, was ooit politiek actief in Venezuela (CGVS p.7,9).

Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u over een specifiek profiel beschikt waaruit blijkt dat u een verhoogd risico zou lopen op vervolging vanuit de Venezolaanse overheid. Het loutere verwijzen naar het feit dat u op de Tasconlijst staat is onvoldoende om van een bepaald profiel te spreken. De afdruk van de Maisanta Software met de databank van de Tascon-lijst waarop uw naam staat (ingediend document nummer 10) kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. U legt dit document neer om te staven dat uw naam op de Tascon-lijst staat. Dit wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. De door u aangehaalde problemen die u kende omdat uw naam op de Tascon-lijst staat kunnen niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Bovendien kan er u omwille van de door u gevreesde discriminatie door de Venezolaanse overheid evenmin de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ondanks de aanwezigheid van uw naam op de Tascon-lijst in Venezuela een normaal leven wist te leiden. U bleek in staat om in Venezuela als leerkracht te werken tot net aan uw vertrek (CGVS p.15). U werkte voor het Amerikaanse instituut CEVAM en voor Lycee Nocturno Meridana van het ministerie van onderwijs (CGVS p.15). Op die manier blijkt u gedurende al die jaren in Venezuela meer dan uw leven verder te hebben kunnen uitbouwen ondanks dat uw naam op de Tascon-lijst stond. Zoals eerder aangehaald bleek u ook in staat om steeds uw medische zorgen te bekostigen. Wanneer u wordt gevraagd welke problemen anderen ondervonden die op de Tascon-lijst stonden haalt u aan dat u familieleden had die op de lijst stonden. Deze familieleden kenden evenwel geen problemen omdat ze al werkten voor de universiteit, aangezien die instelling onafhankelijk is (CGVS p.16). Uw financiële situatie was dermate dat u wegens tijdgebrek de carnet de patria, die u financiële voordelen bood niet aanvraagde (CGVS p.7-8). Bovendien beschikte u de jaren voor uw vertrek over voldoende financiële middelen om drie keer om toeristische redenen naar België af te reizen (CGVS p.8). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u om de door u aangehaalde redenen bij terugkeer naar Venezuela problemen zou kennen die beschouwd kunnen worden als ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Hierbij aansluitend dient opgemerkt dat u reeds meerdere keren in het buitenland bent geweest. Zo reisde u in 2016 naar de Verenigde Staten om er een presentatie te geven in het kader van uw werk als taalonderwijzer (CGVS p.8). U reisde tussen augustus 2012 en oktober 2016 eveneens reeds drie keer naar België (ingediend document nummer 13; CGVS p.8). U heeft echter pas tijdens uw vierde reis naar België in 2018 en voor het eerst in uw leven een verzoek om internationale bescherming ingediend (CGVS p.9). Met andere woorden het feit dat u op deze Tascon-lijst stond en dit reeds sinds 15 jaar, heeft u er nooit van toe aangezet sneller internationale bescherming te zoeken.

Gezien de hierboven aangehaalde bevindingen moet worden vastgesteld dat de door u aangehaalde discriminatie onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Daarnaast uit u een vrees voor de Venezolaanse overheid omdat u in het buitenland hulp zocht.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. Dat een reis naar het buitenland geen reden vormt voor de Venezolaanse overheid om stappen tegen u te ondernemen blijkt uit het feit dat u voor uw vertrek naar België in 2018 meermaals naar het buitenland ging en naar Venezuela terugkeerde zonder dat u niet verklaart dat u er negatieve gevolgen door ondervond (CGVS p.8). U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboortecertificaat en die van uw zoon zijn enkel een bewijs van identiteit. De scheidingsdocumenten, uw diploma, uw studentenkaart en het attest van uw master-opleiding vallen onder dezelfde categorie en tonen ook louter uw identiteit aan. De drie rijbewijzen sluiten hierbij aan en tonen aan dat u geschikt was om een voertuig overeenstemmend met deze rijbewijzen te besturen. De boardingpass bewijst dat u met het vliegtuig naar Europa reisde. De medische documenten van u en uw moeder haar gerechtelijke dossier tonen op hun beurt aan dat u medische hulp zocht in Venezuela en in België naar aanleiding van jullie medische problemen, wat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Tot slot kan uw geschreven verklaring eveneens geen soelaas brengen. Uw verklaringen in dit document en die op het CGVS zijn dezelfde en schijnen dus geen nieuw licht op uw aanvraag en kunnen de vaststellingen van het CGVS niet wijzigen.

U hebt het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zoals hierboven reeds aangestipt bent u immers een volwassen vrouw met een universitair diploma en jarenlange werkervaring als taalleraar (Verklaring DVZ punt 12). Uw familieleden zijn u bovendien ter wille om u te helpen en onderdak te verlenen. U woonde in Venezuela boven uw oma met wie u een goede relatie had (CGVS p.13). Uw oma verhuurde haar woning ook aan anderen (CGVS p.13). Bovendien verblijft uw zoon momenteel bij uw oma en zorgt zijn vader en uw ouders ook voor hem (CGVS p.14). Uw beide ouders zijn met pensioen en beschikken beiden over een inkomen (CGVS p.13). Uw moeder krijgt haar salaris doorbetaald en uw vader krijgt een soort van uitkering (CGVS p.13). Daarnaast beschikken uw ouders en uw zoon over een vaderlandskaart (carnet de la patria) waardoor ze sociale voordelen krijgen (CGVS p.8). U was ten slotte in staat met hulp van uw partner T. die in België verblijft om naar Europa te reizen (Verklaring DVZ d.d. 4 september 2018 punt 30). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster vangt haar verzoekschrift van 22 februari 2019 aan met een overzicht van de feiten en haar vluchtmotieven.

Ze wijst erop dat haar persoonlijk onderhoud plaatsgreep zonder tolk, aangezien deze ziek was, en dat ze het interview liet doorgaan om haar de kostelijke verplaatsing naar Brussel te besparen en omdat ze meende dat ze het Engels wel machtig genoeg was. Verzoekster geeft aan dat het Engels haar moedertaal evenwel niet is. Bovendien haalt verzoekster aan dat het voor de *protection officer* zelf de eerste maal was dat hij een interview in het Engels leidde, zonder bijstand van de tolk. Verzoekster wijst erop dat de ambtenaar zelf heeft toegegeven dat hij zich er niet comfortabel bij voelde en de voorkeur gaf aan de aanwezigheid van een tolk, wat volgens verzoekster ook blijkt uit de incorrecte vertalingen in de notities van het persoonlijk onderhoud (zoals het verhaal omtrent de Colectivos). Verzoekster stelt verder dat haar op het einde van het interview beloofd werd dat er een tweede onderhoud zou plaatsvinden, ditmaal met een tolk erbij, en dat de *protection officer* tevens meedeelde dat het onderhoud zou plaatsvinden in de nieuwe burelen van het CGVS en haar de locatie toonde, waarvan verzoekster een foto nam (stuk 4). Verzoekster betoogt dat ze geen opmerkingen heeft geformuleerd bij de notities van het persoonlijk onderhoud, omdat haar beloofd was dat ze nogmaals zou worden uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud.

Verzoekster stelt verder dat zij de bestreden beslissing nooit heeft ontvangen en slechts kennis heeft genomen van de beslissing omdat deze tevens aan haar raadsman werd overgemaakt.

Verzoekster geeft verder een uiteenzetting van haar vluchtmotieven, inclusief nieuwe gegevens.

Zij wijst op de algemeen onveilige situatie in Venezuela (stukken 7 en 8). Zij voert aan dat haar broer op 16 januari 2009 in Merida werd vermoord (stuk 9) en licht toe dat zij nooit eerder melding heeft gemaakt van dit gegeven omdat ze destijds meende dat dit niet relevant was voor haar verzoek.

Verzoekster haalt aan dat ze zelf ook al slachtoffer is geweest van de gewelddadigheid. Ze betoogt dat, gelet op haar vermelding op de algemeen gekende Tascon-lijst (stuk 10), de aanval geen ongelukkig toeval was, doch een gerichte aanval. Ze betoogt verder dat omwille van de corruptie bij de politie (stuk 11) de kans reëel is dat *“de agenten te Merida bij wie verzoekster haar aangifte heeft gedaan, contact hebben opgenomen met de daders van de aanval op verzoekster om hen te informeren dat verzoekster aangifte heeft gedaan en hun identiteit kent”*.

Vervolgens haalt verzoekster de economische en politieke crisis in Venezuela aan. Ze wijst op de machtsstrijd tussen Maduro en Guaido, de humanitaire crisis en de weigering van Maduro om hulpgoederen uit de Verenigde Staten toe te laten (stuk 12). Zij wijst tevens op een rapport van Amnesty International dat melding maakt van buitengerechtigde executies en buitensporig geweld (stuk 13). Ze meent dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

Daarnaast wijst verzoekster op de vermelding van haar naam op de Tascon-lijst (stuk 10). Tevens haalt ze aan dat ze werkte voor een instituut (CEVAM), dat rechtstreeks gelinkt wordt aan de Amerikaanse ambassade in Caracas. Ze stelt dat ze ingevolge discriminatie haar job als leerkracht verloor in 2009, dat ze geen toegang heeft tot de voedselpakketten, dat haar de toegang tot de weinig beschikbare medische zorg wordt bemoeilijkt en dat ze niet kan genieten van sociale voordelen en nauwelijks aan een job geraakt in de publieke sector.

Tot slot wijst verzoekster op het gebrek aan medische zorgen in Venezuela (stuk 14). Ze benadrukt dat ze zelf aan de ‘polycystische nierziekte’ lijdt en dat ze enkele weken voorafgaand aan haar huidige reis, namelijk op 18 april 2018, opnieuw een ingrijpende operatie heeft ondergaan in een privéziekenhuis in Venezuela en dat ze haar *“laatste center”* aan deze operatie heeft gespendeerd. Ze wijst tevens op de schaarsheid en hoge kostprijs van medicijnen in Venezuela en benadrukt dat ze de medicatie, die ze nodig heeft (voor haar nieren en hoge bloeddruk), niet langer kan betalen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift in een eerste middel een schending aan van artikel 48/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM); van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM; *“van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet”*; *“van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*; *“van art. 8 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”*; *“van het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Ze wijst er andermaal op dat ze, na de aanval op haar van 9 mei 2017 omwille van haar vermelding op de Tascon-lijst, de identiteit van de daders had achterhaald en deze kenbaar had gemaakt aan de corrupte politie in Merida. Ze betoogt dat de kans reëel is dat de agenten contact zullen opgenomen hebben met de daders van de aanval op verzoekster om hen te informeren dat verzoekster hun identiteit kent en deze kenbaar heeft gemaakt. Zij betoogt dat represailles of wraak dan ook zeer waarschijnlijk zijn, te meer wanneer wordt rekening gehouden met de huidige toestand in Venezuela (hierbij verwijzend naar artikel 8 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011). Verzoekster haalt tevens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aan.

Daarnaast wijst verzoekster erop dat alle Venezolaanse asielzoekers in 2017 erkend werden als vluchteling en dat de situatie erin 2018-2019 alleen maar is op achteruit gegaan (stukken 12, 13 en 16).

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4, §1 en § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM; “*van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet*”; “*van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”; “*van art. 8 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011*”; “*van het zorgvuldigheidsbeginsel*”; “*van art. 39/2 §1,2° Vw.*”.

Verzoekster betoogt dat verweerder volkomen ten onrechte motiveert dat zij niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster benadrukt hoe onveilig de situatie in Venezuela is. Ze wijst op de beperkte toegankelijkheid en beschikbaarheid tot adequate medische zorgverlening (stuk 10), herneemt dat ze haar laatste financiële middelen heeft moeten aanwenden om de ingreep te kunnen laten uitvoeren en betoogt dat ze op heden niet meer beschikt over financiële middelen om nog enige zorgverlening te kunnen genieten in Venezuela.

Verzoekster betoogt verder dat geen rekening werd gehouden met haar profiel. Ze benadrukt dat ze op de Tascon-lijst staat en dat ze gezien wordt als vijand van de staat.

Tot slot betoogt ze dat verweerder geen rekening houdt met de recente ontwikkelingen en veiligheidssituatie in heel het land en voert ze aan dat de toegevoegde informatie niet recent genoeg is. Ze wijst op de machtsstrijd tussen Maduro en Guaido en dat de situatie er sindsdien alleen maar is op achteruit gegaan (stukken 12 en 13).

Verzoekster stelt verder dat volgens artikel 8 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ook rekening dient worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land, onder meer met de socio-economische situatie. Verzoekster wijst op de door haar neergelegde stukken 11 tot en met 14 en betoogt dat het leven in Venezuela op heden niet aan de standaarden van een menswaardig leven voldoet.

In een derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 57/5^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ze herneemt dat haar persoonlijk onderhoud doorging zonder tolk, aangezien deze ziek was, en dat ze het interview liet doorgaan om haar de kostelijke verplaatsing naar Brussel te besparen en omdat ze meende dat ze het Engels wel machtig genoeg was. Verzoekster geeft aan dat het Engels haar moedertaal evenwel niet is. Bovendien haalt verzoekster aan dat het voor de *protection officer* zelf de eerste maal was dat hij een interview in het Engels leidde, zonder bijstand van de tolk. Verzoekster legt uit dat de *protection officer* terzelfdertijd in het Engels diende te converseren en het gesprek naar het Nederlands te vertalen. Verzoekster wijst erop dat de ambtenaar zelf heeft toegegeven dat hij zich er niet comfortabel bij voelde en de voorkeur gaf aan de aanwezigheid van een tolk, wat volgens verzoekster ook blijkt uit de incorrecte vertalingen in de notities van het persoonlijk onderhoud (zoals het verhaal omtrent de *Colectivos*). Verzoekster stelt verder dat haar op het einde van het interview beloofd werd dat er een tweede onderhoud zou plaatsvinden, ditmaal met een tolk erbij, en dat de *protection officer* tevens meedeelde dat het onderhoud zou plaatsvinden in de nieuwe burelen van het CGVS en haar de locatie toonde, waarvan verzoekster een foto nam (stuk 4). Verzoekster betoogt dat ze geen opmerkingen heeft geformuleerd bij de notities van het persoonlijk onderhoud, omdat haar beloofd was dat ze nogmaals zou worden uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- “3. Schrijven van verzoekster i.k.v. asielaanvraag
4. Foto van nieuwe burelen van verwerende partij
5. Notities van persoonlijk onderhoud dd. 29.11.2018
6. Mail dd. 24.01.2019 van raadsman verzoekster aan verzoekster
7. Lijst met veilige landen dd. 05.02.2018
8. Documenten waaruit hoge criminaliteitscijfers in Venezuela blijkt
9. Artikel i.v.m. moord op haar broer dd. 18.01.2019
10. Vermelding van verzoekster op de Tasconlijst
11. Artikel i.v.m. onveilige situatie in Venezuela dd. 05.08.2017
12. Artikel i.v.m. huidige situatie in Venezuela dd. 20.02.2019
13. Artikel i.v.m. huidige situatie in Venezuela dd. 24.01.2019 (Amnesty International)
14. Artikel i.v.m. slechte gezondheidszorg in Venezuela dd. 04.10.2018
15. Beslissing Bureau Juridische Bijstand Gent
16. Artikel i.v.m. asielaanvragen in België dd. 10.08.2017”.

Bij aanvullende nota van 16 oktober 2019 voegt verweerder de COI Focus “Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens” van 10 januari 2019.

Ter terechtzitting legt verweerder nog een aanvullende nota neer met volgende stukken:

“1) 5.31.18: lists

2) *Disgruntled Venezuelan state workers seek ways to join opposition vote 16 juli 2017*”.

2.3. Betreffende de procedure

2.3.1. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat haar persoonlijk onderhoud doorging zonder tolk, aangezien deze ziek was, en dat ze het interview liet doorgaan om haar de kostelijke verplaatsing naar Brussel te besparen en omdat ze meende dat ze het Engels wel machtig genoeg was. Verzoekster geeft aan dat het Engels haar moedertaal evenwel niet is. De Raad stelt vast dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat ze ermee akkoord ging dat het persoonlijk onderhoud in het Engels plaatsgreep (notities van het persoonlijk onderhoud van 29 november 2018 (hierna: notities), p. 2-3; document in administratief dossier “*verificatie wijziging taal van het persoonlijk onderhoud 29/11/2018*”). Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat het Engels haar moedertaal niet is, stelde zij op de zetel van het CGVS zelf nog dat ze het Engels wel machtig genoeg was (“*ja ik vroeg dat zei ook in m'n eerste interview dat Engels ok was.*”, “*ok dan ga ik u vragen om even een document te tekenen waarin u bevestigt dat u dit onderhoud in het Engels wil doen (PO stelt doe op en laat het ondertekenen).*”, notities, p. 2-3). Bovendien beschikt verzoekster over een Master-diploma talen en decennialange ervaring als leerkracht Engels en Spaans (verklaring DVZ, punten 11 en 12; attest Master-opleiding). Tevens werkte ze in Venezuela voor CEVAM, een Amerikaans Instituut (notities, p. 15), en reisde ze in 2016 naar de Verenigde Staten om er een presentatie te geven in Baltimore (notities, p. 8). Ook uit het door verzoekster neergelegde schrijven, opgesteld in het Engels, kan verzoeksters diepgaande kennis van de Engelse taal blijken. Aldus is niet ernstig dat zij – voor het eerst in haar verzoekschrift na het ontvangen van een negatieve beslissing – aanvoert dat het problematisch is dat het persoonlijk onderhoud in het Engels doorging en dat zij het interview slechts liet doorgaan omdat zij haar de kostelijke verplaatsing naar Brussel wou besparen. Waar verzoekster erop wijst dat de ambtenaar zelf heeft toegegeven dat hij zich er niet comfortabel bij voelde en de voorkeur gaf aan de aanwezigheid van een tolk, kan dit niet blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster wijst op de incorrecte vertalingen in de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals het verhaal omtrent de *Colectivos*, doch licht niet toe wat er precies verkeerd werd vertaald, zodat ze niet aannemelijk maakt dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. Ook waar verzoekster stelt dat haar op het einde van het interview beloofd werd dat er een tweede onderhoud zou plaatsvinden, ditmaal met een tolk erbij, en dat de *protection officer* tevens meedeelde dat het onderhoud zou plaatsvinden in de nieuwe burelen van het CGVS en haar de locatie toonde, waarvan verzoekster een foto nam, kan dit niet blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster betoogt verder dat ze geen opmerkingen heeft geformuleerd bij de notities van het persoonlijk onderhoud, omdat haar beloofd was dat ze nogmaals zou worden uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Dit is echter strijdig met het document 6 van het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekster na afloop van haar persoonlijk onderhoud ter kennis gesteld werd dat zij overeenkomstig artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet inzage kon vragen in de notities van het persoonlijk onderhoud door binnen de twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud hiervan een kopie op te vragen.

Verzoekster heeft dit stuk getekend zodat ze ook wist dat zij overeenkomstig artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet na ontvangst van de kopie van deze notities binnen de acht werkdagen de mogelijkheid had om opmerkingen te maken, waar het CGVS vervolgens rekening mee zal houden. Haar bewering dat zij mogelijk nogmaals zou worden opgeroepen doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster diende te handelen conform het door haar ondertekende document van aanvraag van de notities van het persoonlijk onderhoud. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster de notities had gevraagd maar dat ze geen opmerking geformuleerd heeft over het persoonlijk onderhoud, noch bijkomende nuttige informatie verstrekt. De commissaris-generaal kon er dus van uitgaan dat verzoekster heeft ingestemd met de notities van het persoonlijk onderhoud.

2.3.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van haar verzoek kunnen worden bepaald. De verzoekster moet aldus in de eerste plaats de nodige inspanningen doen om haar verzoek toe te lichten en te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.4. De Raad steunt bij het onderzoek op de landeninformatie aangebracht door de partijen.

2.3.4.1. De commissaris-generaal heeft zich bij het nemen van zijn beslissing gesteund op volgende landeninformatie (COI) toegevoegd aan het administratief dossier waarvan hij bij de aanvullende nota van 16 oktober 2019 nog updates neerlegt van de COI's alsook bijkomende informatie. Het betreft:

"COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire" van 20 april 2018 en de update van 4 april 2019, gevoegd bij de aanvullende nota, steunt eveneens op een verscheidenheid van bronnen: *"Ce rapport se base sur des articles de la presse écrite (dont El Mercurio, El Nacional, El Nuevo Herald, El País, El Periódico, El Observador, El Tiempo, Notimerica, The New York Times), ainsi que des agences de presse telles que Al Jazeera, British Broadcasting Corporation (BBC), Cable News Network (CNN), Deutsche Welle (DW), United Press International (UPI) et Reuters. La recherche se réfère à des publications de centres de recherche ainsi que des organisations non gouvernementales locales ou internationales tels que l'International Crisis Group (ICG)¹, Amnesty International (AI), Freedom House, Human Rights Watch (HRW), le German Institute for Global and Area Studies (GIGA)², le Foro Penal³, InSight Crime⁴, l'Observatorio Venezolano de Violencia (OVV)⁵, l'Observatorio de Delito Organizado⁶ ou encore Runrun.es⁷. La recherche est également alimentée par diverses sources onusiennes ou gouvernementales comme le Haut-Commissariat des Nations unies aux droits de l'homme (HCDH) et le département d'Etat américain (United States Department of State, USDOS)"*.

"COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019, gevoegd bij de aanvullende nota, betreft in hoofdzaak de politieke en economische situatie voor en na de staatsgreep van april 2019 en steunt op openbaar beschikbare bronnen: *"Daarnaast werd informatie ingewonnen bij mensenrechtenactivist en jurist Calixto Avila Rincón. Deze is actief voor de Venezolaanse mensenrechtenorganisatie PROVEA (Programa Venezolano de Educación-Acción en Derechos Humanos) maar levert ten persoonlijke titel, en niet in naam van PROVEA, commentaar"*.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

2.3.5.1. Voorop stelt de Raad vast dat verzoekster haar identiteit genoegzaam aantoonde. Ze legde haar originele paspoort, identiteitskaart en geboortecertificaat neer, alsook die van haar zoon. De scheidingsdocumenten, verzoeksters diploma, haar studentenkaart en het attest van haar masteropleiding tonen haar levenswandel aan, maar dragen niets bij aan haar vluchtrelaas. Haar drie rijbewijzen tonen aan dat verzoekster geschikt was om een voertuig overeenstemmend met deze rijbewijzen te besturen. De boardingpass bevestigt dat verzoekster inderdaad met het vliegtuig naar Europa reisde op het door haar beweerde ogenblik. De authenticiteit van deze door verzoekster neergelegde documenten wordt niet betwist.

2.3.5.2. Verzoekster stelt ingeval van terugkeer naar Venezuela te vrezen dat ze opnieuw het slachtoffer zou worden van overvallen en geweld, dat ze er geen gepaste medische zorgen zou kunnen krijgen, en dat ze er gediscrimineerd zou worden door de Venezolaanse overheid omdat ze internationale bescherming zocht in het buitenland.

2.3.5.3. Waar verzoekster de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de verzoekster immers aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.3.6. Verzoekende partij verklaart ook niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van haar politieke problemen en vreest dat ze ingeval van terugkeer naar Venezuela opnieuw het slachtoffer zou worden van overvallen en geweld. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze *“naar het politiekantoor CICPC gegaan [is] om klacht in te dienen nadat een gewapende aanslag tegen mij werd gepleegd door 2 mannen aan de ingang van het Amerikaans Instituut waar ik werkte”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verder liet ze optekenen dat er in Venezuela *“op dit moment verschillende rellen aan de gang [zijn] zowel waar ik woonde als waar mijn moeder woonde. Een paramilitaire groep dewelke door de regering gesteund wordt, heeft tijdens de rellen die plaatsvonden, halt gehouden aan mijn patio toen deze personen aan het achtervolgen waren. Ze verdachten mij van een klikspaan te zijn, echter vertrokken onmiddellijk.”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoekster haalde bij de DVZ nog een derde incident aan: *“iets wat recentelijk gebeurde, namelijk in april 2017, toen paramilitairen van de oppositie de straten aan het blokkeren waren met afgezaagde bomen en ik een kijkje wilde nemen samen met een andere buur, werd er op ons een geweer gericht door 1 gemaskerde persoon waarbij ze zeiden dat wij niets hadden gezien. Ik herkende één van de personen maar ik besloot om toch maar opnieuw binnen te gaan.”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

2.3.6.1. Bij het CGVS situeerde verzoekster de aanslag aan de ingang van haar werk op 9 mei 2017, het incident waarbij de paramilitaire groep halt hield aan haar patio en haar ervan verdacht een klikspaan te zijn op 30 juli 2017 en het voorval met de paramilitairen van de oppositie – in tegenstelling tot haar verklaring bij de DVZ – op 29 juli 2017 (notities, p. 6, p. 10).

2.3.6.2. Nog daargelaten dit tijdsverschil bij het tweede incident, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij persoonlijk gevisieerd werd tijdens de drie aangehaalde incidenten. Integendeel, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat deze incidenten kaderden in de algemene (on)veiligheidssituatie in Venezuela. Zo gaf verzoekster aan dat zij op 9 mei 2017 het slachtoffer werd van een beroving door twee motorrijders en dat deze net verzoekster viseerden omdat er niemand anders was en zij dus een gemakkelijk doelwit was (notities, p. 6).

Verzoekster verklaarde nog dat zulke dieven mensen lukraak uitkiezen en het eerste wat ze afnemen hun gsm is (*“ze zoeken gewoon iemand lukraak uit en het eerste wat ze nemen is de gsm, er werden zelfs mensen gedood voor hun gsm”*, notities, p. 10) en bevestigde dat ze ook haar gsm wilden stelen en dat het om een toevallig incident ging (*“dus in uw geval wilden die motorrijders ook uw gsm?”, “ja”, “was het toevallig dat u werd beroofd door de motorrijders?”, “ja, ze vroege(n) expliciet voor de gsm”*, notities, p. 10). Niettemin de beroving niet betwist wordt, dient vastgesteld dat het een toevallige gebeurtenis betrof, die bovendien een jaar voor verzoeksters vertrek uit Venezuela plaatsvond (notities, p. 6) en dus geen aanleiding gaf tot haar vertrek. Uit deze louter toevallige gebeurtenis, die kadert in de algemene situatie in Venezuela en een louter crimineel feit betreft, kan geen gegronde vrees op vervolging of reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

2.3.6.3. Waar verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt dat ze werd gevisieerd door de motorrijders omwille van de vermelding van haar naam op de Tascon-lijst, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft die geen grondslag vindt in het administratief dossier. Immers, zoals hierboven werd vastgesteld, gaf verzoekster zelf aan dat het om een toevallige gebeurtenis ging, met name de beroving van haar gsm. Nergens uit haar verklaringen kan blijken dat zij beroofd werd omdat zij persoonlijk gevisieerd zou worden omwille van het gegeven dat zij op de Tascon-lijst zou staan of dat – in zoverre deze namen publiek bekend zijn – dergelijke personen systematisch van hun GSM worden beroofd. Dit kan ook niet blijken uit de bijgevoegde landeninformatie.

2.3.6.4. Verzoekster verklaarde dat het tweede incident ‘s avonds op 29 juli 2017 plaatsvond (notities, p. 4). Verzoekster gaf aan dat haar nieuwsgierigheid (en dat van haar buur) door het rumoer op straat werd gewekt, dat ze zag dat drie gemaskerde en gewapende mannen de straten versperden door het vellen van bomen en dat ze één van deze mannen herkende als de persoon die ook aan dezelfde bushalte wachtte als haar (*“over het incident met de paramilitairen aan m'n huis, dat was de 30e juli 2017, er waren verkiezingen om een Assemblee Nacional Constituyente te kiezen, die waren door de grondwet niet voorzien, het was zoals een alternatieve assemblee en in april 2017 waren er overal in het land rellen, op de 29e hoorde ik een vreemd geluid dus ik wou gaan kijken, het was 19u 's avonds, toen ik naar beneden ging op de avenue waren er 3 mannen, ze bedekten met hun t- shirt hun gezicht en hadden wapens in hun broek, en een andere had een elektrische zaag en blokkeerde de avenue met omgezaagde bomen, ik herkende één van hen, en die kwam naar mij en één van m'n burens en nam z'n wapen en toonde het aan ons en zei: "niemand heeft iets gezien, niemand komt binnen, niemand gaat naar buiten". Hij richtte het wapen net op ons maar liet het gewoon zien. Dus die mensen zijn tegen de overheid, maar gewone mensen zoals wij hebben geleden door de paramilitairen die voor de regering zijn en door diegene die tegen de regering zijn, en die man die ik herkende, ik kende z'n naam niet, maar ik herkende de stem en zelfs z'n gezicht wel want hij stond toen dichtbij me. Hij stond meestal aan de bushalte te wachten, waar ik ook de bus nam. Volgens m'n burens is hij een crimineel die mensen beroofde aan de bushalte, hij heeft me voordien nooit aangevallen, alleen die dag.”*, notities, p. 4). Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat ze zijn naam niet kende, dat hij volgens haar burens een crimineel is die mensen beroofde aan de bushalte, maar dat hij verzoekster nog nooit had aangevallen (notities, p. 4). Verzoekster gaf aan dat deze man enkel die avond, toen zij hem herkende, naar haar toekwam, zijn wapen toonde en haar zei dat ze niets had gezien en dat er niemand het huis mocht verlaten of betreden (notities, p. 4). Opnieuw blijkt dat er buiten deze onaangename confrontatie verder niets gebeurde tussen verzoekster (en haar buur) en deze drie mannen, die naar aanleiding van de verkiezingen voor de Grondwettelijke Vergadering (Constituent Assembly) op 30 juli 2017 de straten blokkeerden. Het betreft aldus een eenmalig incident en toevallige gebeurtenis, die kadert in de algemene situatie in Venezuela en die bijna een jaar voor verzoeksters vertrek plaatsvond. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekster bij de DVZ aangaande dit incident verklaarde dat het *“in april 2017 [gebeurde], toen paramilitairen van de oppositie de straten aan het blokkeren waren met afgezaagde bomen (...)”* (vragenlijst CGVS, punt 3.5) en het feit in een andere context en een ander tijdstip plaatste dan bij het CGVS.

2.3.6.5. Het derde en laatste incident gebeurde de dag nadien op 30 juli 2017 waarbij verzoekster naar eigen zeggen door een *colectivo ‘sapa’* werd genoemd (notities, p. 4). Verzoekster stelde dat ze ervanuit ging dat de *colectivo* wist dat verzoekster eerder een klacht tegen hem had ingediend omwille van het incident van 9 mei 2017 (notities, p. 11). Echter, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de opvatting dat het scheldwoord voor verzoekster bestemd was een loutere veronderstelling van haar betreft. Immers, verzoekster verklaarde dat de *colectivo* haar toentertijd niet eens kon zien, aangezien zij achter het wasgoed verscholen zat (*“hij zag me niet toen ik door het raam keek, hij zag me niet want er was de opgehangen was, dus ik verstopte me daarachter.”*, notities, p. 11).

Dat verzoekster dan stelde dat het scheldwoord voor haar bestemd was louter omwille van het feit dat de man in de nabijheid van haar huis 'sapa' riep en 'sapa' een vrouwelijk woord is, terwijl er op dat moment enkel mannen en haar oma in het huis waren (notities, p. 11), is niet ernstig. Dit klemt te meer nu in het tumult van de achtervolging tussen *colectivo's* en protesteerders wel meerdere dingen geroepen werden ("*ja het is m'n, huis, en er is een eerste verdiep en ik heb een terras en ik stond daar en ze liepen daar en dus zag ik hen daar, en tuurlijk keek ik want er was veel lawaai, ze riepen en de anderen waren ook aan het roepen.*", notities, p. 10). Daarnaast wist verzoekster het verband tussen het incident met de motorrijders en de *colectivo* die 'sapa' riep niet aan te tonen. Verzoekster stelde louter dat ze ervan uitgaat dat er een verband is tussen haar klacht bij de politie en het laatste incident omdat zij geen andere reden kan bedenken waarom de *colectivo* verzoekster zo zou noemen ("*u gaat ervan uit dat hij weet dat u een klacht indiende?*", "*ja want dat is de enige reden waarom hij me zo zou noemen*", CGVS p. 11). Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat het scheldwoord naar haar gericht was, laat staan dat dit een verband zou houden met incident van 9 mei 2017 en haar hierop volgende klacht. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat de *colectivo*, die al dan niet naar verzoekster riep, verder niets deed. Zo gaf ze aan dat hij even bleef staan en dan doorliep ("*nee 1 stopte even en dan liep hij verder achter die anderen*", notities, p. 10). Verzoeksters bewering dat ze persoonlijk gevisieerd werd door deze *colectivo* omdat ze een klacht tegen hem had ingediend omwille van een eerder incident wordt verder ondergraven door de vaststelling dat er na het incident waar verzoekster 'sapa' zou zijn genoemd, zich geen andere incidenten hebben voorgedaan, niettemin verzoekster toen nog bijna een jaar lang in Venezuela verbleven heeft (notities, p. 10). Het verband tussen het door de *colectivo* geroepen 'sapa' en haar klacht bij de politie betreft een loutere veronderstelling van verzoekster, zonder dat hiervoor enige indicatie is.

2.3.6.6. De bij het CGVS neergelegde afdruk van de Facebook-pagina van één van haar overvallers, inclusief commentaren, toont louter aan dat verzoekster de identiteit van "een persoon" via Facebook heeft kunnen achterhalen. Hieruit kan echter niet blijken dat deze persoon verzoekster persoonlijk zou kennen en nog minder dat hij haar vervolgt in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.3.6.7. Waar verzoekster er in haar verzoekschrift op wijst dat ze na de aanval van 9 mei 2017 de identiteit van de daders had achterhaald en deze kenbaar had gemaakt aan de corrupte politie in Merida en dat de kans reëel is dat de politie contact had opgenomen met de daders van de aanval op verzoekster om hen hierover te informeren, merkt de Raad op dat dit een loutere veronderstelling van verzoekster betreft, dat zij met geen enkel objectief element weet te staven. Verzoekster toont bovendien met haar verwijzing naar een algemeen artikel (Newsmonkey "*Venezuela is het onveiligste land ter wereld, dus je kan maar beter een reis naar deze landen boeken*" van 5 augustus 2017) – waarin overigens slechts wordt vermeld dat uit onderzoek blijkt "*dat amper 14% van de ondervraagde mensen vertrouwen heeft in hun lokale politie*" – niet aan dat de politieagenten bij wie zij aangifte deed, corrupt zouden zijn. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij het slachtoffer zou worden van represailles of wraak omwille van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan de Raad ook niet inzien hoe artikel 8 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 geschonden kan zijn.

2.3.6.8. Daarnaast verklaarde verzoekster te vrezen geen gepaste medische zorgen te kunnen krijgen in Venezuela voor haar ziekte. Verzoekster verklaarde hierover dat ze geen beroep kon doen op haar medisch verzekeraar en niet kon genieten van een verminderd medisch tarief, omdat ze op de Tasconlijst staat en geen deel uitmaakte van het 'revolutionaire proces' ("*vorig jaar ging ik naar de medische verzekeraar om financiële hulp voor m'n operatie te vragen en ze lieten me gaan naar een privé kliniek en het verschil dat ik moest betalen tussen wat zij me betaalden was veel hoger, 100% van de kosten dan in één van de andere klinieken. Toen ik vroeg of ze konden helpen om minder te moeten betalen dan ze aanboden, de persoon die de leiding had zei dat dat enkel was voor mensen die behoren tot het 'revolutionaire proces', maar daar behoort ik dus niet toe.*", notities, p. 15-16). De Raad merkt op dat verzoekster vlak voor haar vertrek op 18 april 2018 nog een medische ingreep onderging (notities, p. 16), waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster in het verleden zelf in staat was om de nodige (privé) medische zorgen aan te schaffen.

2.3.6.9. Hoe dan ook dient opgemerkt dat, om als vluchteling te worden erkend, de vreemdelinge dient aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoekster aangegeven medische redenen om haar land te verlaten, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag.

2.3.6.10. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat ze haar laatste financiële middelen heeft uitgeput door de financiering van haar operatie in april 2018 en dat haar partner T. haar reis naar België bekostigd heeft, merkt de Raad op dat verzoekster hiervan geen (begin van) bewijs neerlegt. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster tot een maand voor haar vertrek als leerkracht bij CEVAM, een privé Amerikaans Instituut, werkte – en zelfs vanuit België tijdens haar ziekteverlof online insprong bij de verbetering van de punten (notities, p. 15) – en dat ze tot voor haar vertrek tevens werkzaam was in het *Lycee Nocturno Meridana*, hetgeen bij het *Ministerio de Educacion* hoort (notities, p. 15). Aldus is redelijk aan te nemen dat ze haar job(s) opnieuw zou kunnen uitoefenen, minstens dat ze in staat zou zijn - met haar ervaring als leerkracht - een nieuwe betrekking te vinden.

2.3.6.11. Voorts betoogt verzoekster dat ze gediscrimineerd zou worden door de Venezolaanse overheid omdat haar naam op de Tascon-lijst staat en dat ze zo als tegenstander van de Venezolaanse overheid zou worden gezien. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij op deze Tascon-lijst kwam te staan toen zij in 2003 de petitie om nieuwe verkiezingen af te dwingen tekende (zie document Maisanta Software Database Tascon; zie document geschreven verklaring verzoekster; notities, p. 3). Verzoekster gaf aan dat ze als gevolg van haar aanwezigheid op de lijst problemen kende. Verzoekster legde uit dat het secundaire school systeem in Venezuela verdeeld is in drie organen, met name "*Direction de education, betaald door de lokale gouverneur, ten tweede Zona educativa, betaald door Ministerie van Educatie, en de derde is betaald door de burgemeester*", en dat zij bij de "*Direction de Education*" (haar hoofdberoep waar ze problemen had) en de "*Zona educativa*" (een deeltijdse job in een avondschool, welke ze kon behouden) werkzaam was (notities, p. 3). Verzoekster stelde dat ze in 2009 mede extra werken moest uitvoeren aan het gebouw van haar school zonder adequate beschermingsmaatregelen (zie document geschreven verklaring verzoekster; notities, p. 3-4) en dat haar contract in 2009 voor haar werk als leerkracht in deze school (haar toenmalig hoofdberoep) niet werd verlengd (zie document geschreven verklaring verzoekster; notities, p. 4). Daarnaast gaf verzoekster aan dat ze geen publieke functies meer kon uitoefenen en dat ze geen recht meer had op sociale voordelen (zie document geschreven verklaring verzoekster; notities, p. 15). Verder stelde ze dat ze in 2013 door haar school werd overgeslagen als geschikte kandidaat om een training voor leerkrachten in Cuba te volgen (notities, p. 15). Tevens zou verzoekster geen beroep kunnen doen op het goedkopere voedsel dat tegenwoordig via de Venezolaanse overheid wordt verkocht (zie document geschreven verklaring verzoekster; notities, p. 15) en werd ze uitgescholden of nageroepen door mensen (notities, p. 16).

2.3.6.12. Verzoekster blijft bij loutere beweringen. Verzoekster toont geenszins aan dat haar beweerde problemen het gevolg zijn van haar aanwezigheid op de Tascon-lijst. Immers kan uit haar verklaringen niet blijken dat zij over een specifiek politiek profiel of specifieke bekendheid beschikt waardoor ze een verhoogd risico zou lopen op vervolging door de Venezolaanse overheid. Het loutere verwijzen naar verzoeksters naam op de Tascon-lijst is onvoldoende om van dergelijk profiel te spreken. Bovendien, zoals verzoekster ook ter terechtzitting stelde en bevestigd wordt in de neergelegde aanvullende nota, hebben drie (volgens verzoekster) miljoen Venezolanen deze Tascon-lijst getekend. Verzoekster gaf nog aan dat ze naast het ondertekenen van een petitie voor verkiezingen in 2003 – inmiddels 16 jaar geleden – nooit enige politieke activiteiten in Venezuela ontplooid. Verzoekster heeft nooit deelgenomen aan marsen of protesten in Venezuela (notities, p. 9). Integendeel, verzoekster gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat ze zich omwille van haar werk had moeten aansluiten bij de regeringspartij PSUV (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en voegde toe dat ze evenmin politieke activiteiten te hebben gehad voor deze partij.

2.3.6.13. Hoe dan ook kan uit verzoeksters verklaringen blijken dat zij, ondanks de aanwezigheid van haar naam op de Tascon-lijst, in Venezuela een normaal leven wist te leiden. Zo was verzoekster in staat om in Venezuela als leerkracht te werken - voor het Amerikaanse instituut CEVAM en voor Lycee Nocturno Meridana van het ministerie van onderwijs - tot aan haar vertrek (notities, p. 15). Daarnaast was verzoekster in staat om steeds zelf haar medische zorgen te bekostigen en werd ze verzorgd in privé ziekenhuizen. Haar financiële situatie bleef voldoende gunstig, zodanig dat verzoekster zelfs naliet (wegens tijdgebrek) de 'carnet de patria', die haar financiële voordelen bood, aan te vragen (notities, p. 7-8). Bovendien beschikte verzoekster in de jaren voor haar vertrek over voldoende financiële middelen om drie toeristische reizen naar België te maken (notities, p. 8). Verzoekster haalde verder aan dat ze familieleden had die ook op de Tascon-lijst stonden, maar dat deze familieleden evenwel geen problemen hadden omdat ze werkten voor de universiteit en dit een onafhankelijke instelling is (notities,

p. 16). Gelet op voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat ze omwille van haar naam op de Tascon-lijst problemen kende in Venezuela, laat staan dat ze bij een terugkeer naar Venezuela problemen zou kennen die beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.3.6.14. De door verzoekster neergelegde afdruk van de Maisanta Software met de databank van de Tascon-lijst waarop haar naam te lezen staat kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen, nu niet betwist wordt dat verzoeksters naam op de Tascon-lijst staat.

2.3.6.15. In dit verband dient nog opgemerkt dat verzoekster sinds ze op de Tascon-lijst staat meerdere buitenlandse reizen maakte maar nooit om internationale bescherming heeft verzocht. Zo reisde verzoekster in 2016 naar de Verenigde Staten om er een presentatie te geven in het kader van haar werk als taalleerkracht (notities, p. 8) en reisde ze tussen augustus 2012 en oktober 2016 drie keer naar België (zie paspoort; notities, p. 8). Verzoekster diende pas een eerste verzoek om internationale bescherming in op 31 juli 2018. Indien verzoekster werkelijk meende dat ze vervolgd werd omwille van haar aanwezigheid op de Tascon-lijst, dan is redelijk te verwachten dat ze bij haar aankomst in een veilig land een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Het feit dat verzoekster herhaaldelijk terugkeerde naar Venezuela, is dan ook een tegenindicatie van haar nood aan internationale bescherming.

2.3.6.16. Verzoekster voert in haar verzoekschrift nog aan dat haar broer op 16 januari 2009 in Merida werd vermoord en licht toe dat zij nooit eerder melding heeft gemaakt van dit gegeven omdat ze destijds meende dat dit niet relevant was voor haar verzoek. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster het gegeven dat haar broer vermoord werd zelf niet relevant achtte voor haar verzoek en op heden niet toelicht waarom zij vervolging zou vrezen omwille van de moord op haar broer 10 jaar geleden door een verdwaalde kogel. Verzoekster legde ter staving van de moord op haar broer het artikel "*Doble homicidio en Campo de Oro*" van 17 januari 2009 neer. De Raad stelt echter vast dat dit Spaanstalig document niet vergezeld is van een (eensluidend verklaarde) vertaling. Het stuk wordt dan ook conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen.

2.3.6.17. Daarnaast wijst verzoekster er in haar verzoekschrift op dat alle Venezolaanse asielzoekers in 2017 erkend werden als vluchteling en dat de situatie erin 2018-2019 alleen maar is op achteruit gegaan. Uit het artikel van De Tijd "*Asielaanvragen uit Venezuela pieken*" van 10 augustus 2017, door verzoekster bij haar verzoekschrift neergelegd, blijkt dat het aantal verzoeken om internationale bescherming van personen uit Venezuela gestaag de hoogte in ging en dat toenmalig Staatssecretaris Theo Francken bekendmaakte dat de Venezolaanse asielzoekers tot nu (tot medio 2017) allemaal als vluchteling werden erkend. Echter, elk verzoek om internationale bescherming dient op basis van individuele merites te worden beoordeeld. Verzoekster toont niet aan dat ze persoonlijke vervolging dient te vrezen ingeval van terugkeer naar Venezuela. De verwijzing naar artikelen betreffende de algemene situatie – "*Venezuela: zee grens met Antillen gesloten om hulp tegen te houden*" van 20 februari 2019 en "*Venezuela: More than a dozen people killed in protests*" van 24 januari 2019 – kan verzoeksters vrees voor vervolging evenmin *in concreto* aantonen.

2.3.6.18. De overige door verzoekster neergelegde documenten slagen er evenmin in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De door verzoekster geschreven verklaring zijn dezelfde verklaringen als diegene die ze in de loop van de asielprocedure heeft afgelegd en kunnen geen nieuw licht doen schijnen op haar verzoek.

2.3.6.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. In een tweede middel voert verzoekster onder meer een schending aan van artikel 48/4, § 1 en § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest HvJ van 18 december 2014 (GK), “M’Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoekster om internationale bescherming in haar land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

2.3.7.3.1. Waar verzoekende partij, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, herneemt de commissaris-generaal in de aanvullende nota dat hij niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekster geen profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

2.3.7.3.2. De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekende partij haar voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en zij evenmin stelt zich ooit met politiek te hebben ingelaten. Verzoekster geeft aldus zelf aan dat ze geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in bijgevoegde mensenrechtenrapporten (“*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juni 2018, opgesteld door OHCHR, zoals geciteerd in “*COI Focus: Vénézuéla: Situation sécuritaire*” van 4 april 2019; “*Amnesty International*” *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4 - 6, “*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019).

2.3.7.3.3. Wat betreft verzoeksters vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat zij in het buitenland verbleven heeft en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en door verwerende partij toegevoegd bij aanvullende nota van 16 oktober 2019 (Immigration and Refugee Board of Canada “*Venezuela: information sur le traitement réservé par les autorités et les groupes pro-gouvernementaux aux demandeurs d’asile déboutés qui retournent au pays (2016-décembre 2017)*” van 5 januari 2018; COI Focus “*Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens*” van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit de beoordeling van verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, wel integendeel.

Zo werd verzoekster nooit gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten, werd zij nooit aangeklaagd en diende zij nooit te verschijnen voor een rechtbank in Venezuela en had zij in Venezuela geen politieke activiteiten (vragenlijst CGVS, vragen 3.1, 3.2, 3.3; notities, p. 9). De Raad herneemt dat de incidenten met de *colectivos* en paramilitairen toevallige gebeurtenissen betroffen, die plaatsvonden in het kader van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat ze voor haar vertrek naar België in 2018 meermaals naar het buitenland ging en naar Venezuela terugkeerde zonder dat ze er negatieve gevolgen door ondervond (notities, p. 8). Aldus kan de Raad niet inzien waarom verzoekster ingeval van terugkeer naar Venezuela geïmagineerd zal worden door de autoriteiten.

2.3.7.3.4. In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt zij dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land.

2.3.7.3.5. Verzoekster betoogt dat verweerder volkomen ten onrechte motiveert dat zij niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster benadrukt hoe onveilig de situatie in Venezuela is. Ze wijst op de beperkte toegankelijkheid tot en beschikbaarheid van adequate medische zorgverlening, herneemt dat ze haar laatste financiële middelen heeft moeten aanwenden om de ingreep te kunnen laten uitvoeren en betoogt dat ze op heden niet meer beschikt over financiële middelen om nog enige zorgverlening te kunnen genieten in Venezuela. Verzoekster betoogt verder dat geen rekening werd gehouden met haar profiel. Ze benadrukt dat ze op de Tascon-lijst staat en dat ze gezien wordt als vijand van de staat. Ze voegt hieraan toe dat dit rechtstreeks leidt tot een beperkte toegang tot voedsel en geneesmiddelen. Tot slot betoogt ze dat verweerder geen rekening houdt met de recente ontwikkelingen en veiligheidssituatie in heel het land en voert ze aan dat de toegevoegde informatie niet recent genoeg is. Ze wijst op de machtsstrijd tussen Maduro en Guaido en dat de situatie er sindsdien alleen maar is op achteruit gegaan.

Verzoekster stelt verder dat volgens artikel 8 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ook rekening dient worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land, onder meer met de socio-economische situatie. Verzoekster wijst op de door haar neergelegde stukken 11 tot en met 14 en betoogt dat het leven in Venezuela op heden niet aan de standaarden van een menswaardig leven voldoet.

2.3.7.3.6. De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

2.3.7.3.7. Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoeksters verklaringen blijken dat zij op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd. Integendeel verzoekster verklaarde steeds beroep te hebben gedaan op privé medische verzorging. Ze heeft zelf nagelaten een ‘carnet de la patria’ aan te vragen omdat dit teveel tijd vergt door de lange wachtrijen.

2.3.7.3.8. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM

te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "F.G. e.a. / Sweden", §§ 111-112).

Bij arrest EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, "J.K. e.a. / Sweden", §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "are not able to obviate the risk by providing appropriate protection" (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, "NA. / The United Kingdom", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "F.H. v. Sweden", § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, "H.L.R. / France", § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "Y./Rusland", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "Saadi/Italië", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "Mamatkulov en Askarov/Turkije", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "Müslim/Turkije", § 68).

2.3.7.3.9. Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de 'carnet de la patria'), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "Salah Sheekh / Nederland", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "M.S.S. / België en Griekenland", § 254).

2.3.7.3.10. De Raad neemt aan dat, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde geenszins in armoede. Verzoekster had meerdere jobs en was onder meer betaald door een Amerikaanse privéschool. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. De verzoekende partij toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

2.3.7.3.11. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.7.3.12. Waar verzoekster ook opnieuw de schending van artikel 8 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 aanvoert, betreft dit de binnenlandse bescherming en luidt als volgt:

“1. Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen dat een verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming, indien hij in een deel van het land van herkomst: a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt; of b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. (...)”. Verzoekster licht niet toe hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers verzoekster heeft geen nood aan internationale bescherming zodat niet kan worden ingezien waarom ze zich alsnog zou moeten hervestigen in haar land.

2.3.7.4. Verzoekster citeert weliswaar artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en stelt dat ze “in sterke mate bedrukt hoe onveilig de situatie in Venezuela is”. Verzoekster voegt nog toe dat dit door de verwerende partij wordt erkend. Verzoekster voert hiermee geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit blijkt dat verzoekende partij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”. De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont dit ook niet aan.

2.4. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.4.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.4.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. DECLERCK,
dhr. K. POLLET,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS